

[Sundhedsministeren]

Der er enighed om nødvendigheden af en egentlig anmeldelsespligt og om det ønskelige i en vis opfølgning fra komitésystemet. Der er ligeledes enighed om, at der er behov for, at forskningens udviklingsretning gøres til genstand for offentlig debat, og at der er behov for grundig information.

Der er naturligvis også enighed om, at forskningen må ske med respekt for patienters og raske forsøgspersoners integritet. Forsøgsudvalget er kommet med et godt oplæg hertil, nemlig om ved lov at fastslå nogle hovedprincipper for bedømmelsen af projekterne. Det gælder f.eks.:

- vurderingen af de risici, der kan være forbundet med projektets gennemførelse for patienter og raske forsøgspersoner,
- den mundtlige og skriftlige information, som skal gives, og som en nydannelse
- kravet om, at samtykke til at deltage i et forskningsprojekt skal gives skriftligt.

Også på dette punkt kan jeg tilslutte mig »forsøgsudvalget«s forslag.

Særligt om forsøg på befrugtede menneskelige æg m.v.

Ser vi specielt på spørgsmålet om forsøg på befrugtede menneskelige æg, så er dette alene behandlet i Det Ethiske Råds publikation. Jeg har bemærket, at et flertal i rådet – på visse betingelser – går ind for en vis forsøgsadgang. Netop her må vi udnytte den tid, som forlængelsen af moratoriet giver os, til omhyggeligt at diskutere og vurdere, hvor langt vi skal gå.

I tiden, der ligger foran os, må vi således igennem samtaler om de etiske grænser, vi skal sætte omkring forskningen. Det er svære afvejelser, vi står over for. Ingen kan med sikkerhed vide, hvad den rigtige afgørelse er. Når det drejer sig om etik, kan ingen påberåbe sig at være ekspert. Vi er alle ligeberettigede samtalepartnere. Vi bør også alle føle os forpligtede til at tage del i disse samtaler. Det vil være forkert alene at overlade problemet til folketingspolitikere. De afgørelser, der til sin tid skal træffes, skulle gerne være en afspejling af befolkningens etiske opfattelse. Ingen af os har vist helt færdige synspunkter. Men vore holdninger og opfattelser finder nok bedst deres form i åbne, alvorlige samtaler.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 458

1) Til *sundhedsministeren* af:

Birgitte Husmark (SF):

»Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med den daværende sundhedsministers svar af 22. november 1989 på spørgsmål nr. S 216, når overenskomstansatte chauffører på Serum instituttet den 31. januar i år har modtaget deres opsigelse »på baggrund af privatisering af opgaverne i eksternt transport«?»

Birgitte Husmark (SF):

Når jeg har stillet dette spørgsmål, er det for at få kastet lys over, hvordan privatiseringen fungerer i praksis – den privatisering, som er en konsekvens af regeringens finanslovsaftale bl.a. med Fremskridtspartiet. I sit svar den 22. november 1989 sagde den daværende sundhedsminister, at der ikke var truffet nogen endelig beslutning om privatisering af Statens Serum instituts eksterne transport, og der blev videre sagt:

»En endelig afklaring afventer netop en undersøgelse af de økonomiske konsekvenser af forslaget gennemførelse samt en drøftelse med bl.a. personalerepræsentanterne ved det næste hovedsamarbejdsudvalgsmøde den 29. november.«

Det er på denne baggrund, jeg gerne vil spørge: Er det sket?

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Den daværende sundhedsminister oplyste i sit svar i Folketinget den 22. november 1989, at Statens Serum instituts direktion overvejede at lade det eksterne transportområde overgå til privat betjening. Det blev endvidere oplyst, at en endelig afklaring afventede en undersøgelse af de økonomiske konsekvenser af forslaget gennemførelse samt en drøftelse med bl.a. personalerepræsentanterne.

Undersøgelsen af de økonomiske konsekvenser har vist, at der ved en delvis privatisering af det eksterne transportområde på årsbasis kan opnås en besparelse i størrelsesordenen 600.000–700.000 kr. Denne omlægning indebærer bortfald af fire chaufførstillinger. En